

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 14ης Δεκεμβρίου 1972 *

Στην υπόθεση 7/72,

Boehringer Mannheim GmbH, με έδρα το Mannheim, εκπροσωπούμενη από τους διαχειριστές της H. Raiser και H. E. Köbner, επικουρούμενους από τους δικηγόρους A. Deringer, C. Tessin, H. J. Herrmann, J. Sedemund, δικηγόρους Κολωνίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το δικηγόρο M. Baden, 1, boulevard Prince-Henri,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από το νομικό της σύμβουλο E. Zimmermann, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το νομικό της σύμβουλο E. Reuter, 4 boulevard Royal,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο την τροποποίηση της απόφασης της Επιτροπής της 25ης Νοεμβρίου 1971 (IV/26945/Boehringer) ως προς το μέρος της που αναφέρεται στο πρόστιμο που επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα και, επικουρικά, την ακύρωση αυτής της απόφασης,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους R. Lecourt, πρόεδρο, R. Monaco και P. Pescatore, προέδρους τμήματος, A. M. Donner, A. Trabucchi (εισηγητή), J. Mertens de Wilmars και H. Kutscher, δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

γενικός εισαγγελέας: H. Mayras
γραμματέας: A. Van Houtte

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

(το μέρος που περιέχει τα περιστατικά παραλείπεται)

Σκεπτικό

- 1 Με απόφαση της 16ης Ιουλίου 1969, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων επέβαλε στην εταιρία Boehringer Mannheim GmbH πρόστιμο 190 000 λογιστικών μονάδων επειδή παραβίασε το άρθρο 85 της Συνθήκης ΕΟΚ.

Το ποσό αυτό μειώθηκε σε 180 000 λογιστικές μονάδες με απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Ιουλίου 1970 στην υπόθεση 45/69.

Στις 3 Ιουλίου 1969, το District Court (περιφερειακό δικαστήριο) της Νέας Υόρκης επέβαλε στην εταιρία Boehringer πρόστιμο 80 000 δολαρίων, επειδή παρέβη τις διατάξεις του ομοσπονδιακού δικαίου των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής περί περιορισμών του ανταγωνισμού, πρόστιμο το οποίο η προσφεύγουσα κατέβαλε στις 11 Ιουλίου 1969.

Με έγγραφο της 3ης Σεπτεμβρίου 1969, η εταιρία αυτή ζήτησε από την Επιτροπή να συνυπολογίσει το ποσό του προστίμου που καταβλήθηκε στις Ηνωμένες Πολιτείες με εκείνο που της επιβλήθηκε με την απόφαση της Επιτροπής της 16ης Ιουλίου 1969.

Η Επιτροπή, με απόφαση της 25ης Νοεμβρίου 1971, απέρριψε την αίτηση αυτή.

- 2 Η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι με αυτό τον τρόπο παραβίασε μία γενική αρχή του δικαίου, η οποία απαγορεύει τη συρροή κυρώσεων για την ίδια πράξη.

- 3 Η Επιτροπή, καθορίζοντας το ύψος του προστίμου, υποχρεούται να λαμβάνει υπόψη τις κυρώσεις που έχουν ήδη υποβληθεί στην ίδια επιχείρηση για το ίδιο πραγματικό περιστατικό, όταν πρόκειται για κυρώσεις οι οποίες επιβάλλονται λόγω παραβάσεων του δικαίου των συμπράξεων ενός κράτους μέλους και συνεπώς, για νομικές παραβάσεις που τελέσθηκαν στην επικράτεια της Κοινότητας.

Όσον αφορά το ζήτημα αν η Επιτροπή υποχρεούται επίσης να συνυπολογίσει κύρωση που επιβλήθηκε από τις αρχές τρίτου κράτους, δεν χρειάζεται να λυθεί, παρά μόνο αν τα πραγματικά περιστατικά που έγιναν δεκτά από την Επιτροπή στην προκειμένη περίπτωση κατά της προσφεύγουσας, αφενός, και από τις αμερικανικές αρχές αφετέρου, είναι τα ίδια.

- 4 Ναι μεν τα πραγματικά περιστατικά που αποτελούν τη βάση των δύο εν λόγω καταδικών έχουν την προέλευσή τους στο ίδιο σύνολο συμφωνιών, διαφέρουν όμως ουσιαστικά όσον αφορά τόσο το σκοπό τους, όσο και το εδαφικό τους επίκεντρο.
- 5 Η κοινοτική καταδίκη αφορούσε προπάντων τη «συμφωνία κυρίων» περί της κατανομής των αγορών εντός της Κοινής Αγοράς και της Μεγάλης Βρετανίας και τον περιορισμό της παραγωγής συνθετικής κινιδίνης προς όφελος των επιχειρήσεων Nedchem, Boehringer και Büchler.

Η καταδίκη στις Ηνωμένες Πολιτείες, αν και στηρίχθηκε μερικώς στα στοιχεία αυτά, αφορούσε ένα ευρύτερο σύνολο, με επίκεντρο ιδίως τη συμφωνία περί του φλοιού της κιγχόνης, την απόκτηση και κατανομή των αμερικανικών στρατηγικών αποθεμάτων από τη διεπιχειρησιακή σύμπραξη, καθώς επίσης και τη διαδοχική εφαρμογή ιδιαίτερα υψηλών τιμών πωλήσεως στις Ηνωμένες Πολιτείες μέχρι τα μέσα του έτους 1966.

Οι διάδικοι διαφωνούν επί της εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών που αφορούσε ουσιαστικά η καταδίκη αυτή, λόγω του ότι η απόφαση που καταδίκασε την προσφεύγουσα εκδόθηκε με βάση την αποδοχή της (*plea of polo contendere*), έτσι ώστε να μην υφίσταται παρά μόνο το κατηγορητήριο και όχι οι επ' ακροατηρίου συζητήσεις ούτε αιτιολογημένη δικαστική απόφαση που να μπορεί να διαλύσει τις αμφιβολίες σχετικά με την έκταση αυτής της καταδίκης.

Η προσφεύγουσα οφείλει να αποδείξει την ταυτότητα των πραγματικών περιστατικών, πράγμα το οποίο δεν μπόρεσε να πράξει εξαιτίας αυτών των περιστάσεων.

- 6 Εν πάση περιπτώσει, η άποψη κατά την οποία η τιμωρηθείσα πράξη συνίστατο στη σύμπραξη αυτή καθαυτή και όχι στην εφαρμογή της, δεν μπορεί να γίνει δεκτή.

Σχετικά, αρκεί να υπομνησθεί ότι η απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Ιουλίου 1970, που εκδόθηκε μεταξύ των ίδιων διαδίκων, είχε δεχθεί αντίθετη άποψη, όταν, αφού διαπίστωσε ότι η σύμπραξη είχε ατονήσει από πολλές απόψεις κατά διάφορες ημερομηνίες, από το γεγονός αυτό κατέληξε στο συμπέρασμα ότι οι παραβιάσεις της Συνθήκης ήταν πιο περιορισμένες από ό,τι είχε θεωρήσει η Επιτροπή και εξήγαγε τις αντίστοιχες συνέπειες όσον αφορά τον καθορισμό του προστίμου.

Σύμφωνα με το άρθρο 85 της Συνθήκης, η απόφαση αυτή δεν έλαβε υπόψη παρά μόνο τις πράξεις εφαρμογής της συμπράξεως που μπορούσαν να επηρεάσουν το εμπόριο μεταξύ των κρατών μελών και να νοθεύσουν τον ανταγωνισμό εντός της Κοινής Αγοράς.

Εξάλλου, η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε κανένα αποδεικτικό στοιχείο που να μπορεί να επιβεβαιώσει την άποψη κατά την οποία η καταδίκη στις Ηνωμένες Πολιτείες αφορούσε πράξεις εφαρμογής ή αποτελέσματα της συμπράξεως, πλην εκείνων που συνέβησαν στη χώρα αυτή.

Συνεπώς, σχετικά, δεν αποδείχθηκε ούτε ότι οι προσαπτόμενες πράξεις ήταν ίδιες.

- 7 Επομένως, δεν συντρέχει λόγος να συνυπολογιστεί, έστω και μερικώς, το ύψος του προστίμου που κατέβαλε η προσφεύγουσα στις Ηνωμένες Πολιτείες στο πρόστιμο των 180 000 λογιστικών μονάδων, στο οποίο καταδικάστηκε για παράβαση του άρθρου 85 της Συνθήκης.

- 8 Κατά συνέπεια, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

έχοντας υπόψη τα διαδικαστικά έγγραφα,

αφού άκουσε την έκθεση του εισηγητή δικαστή, τις αγορεύσεις των διαδίκων, καθώς και τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα,

έχοντας υπόψη τη Συνθήκη περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και ιδίως τα άρθρα 85 και 173, το πρωτόκολλο περί του οργανισμού του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και τον κανονισμό διαδικασίας του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,

απορρίπτοντας κάθε αντίθετο ισχυρισμό, αποφασίζει:

Απορρίπτει την προσφυγή ως αβάσιμη.

Lecourt

Monaco

Pescatore

Donner

Trabucchi

Mertens de Wilmars

Kutscher

Δημοσιεύθηκε στο Λουξεμβούργο σε δημόσια συνεδρίαση στις 14 Δεκεμβρίου 1972.

Ο γραμματέας
A. Van Houtte

Ο πρόεδρος
R. Lecourt